

[Anders Poulsen]

højesteretsdom, at man dér siger, at det kan være meget rigtigt, at der bliver foretaget en politisk afvejning af, hvornår og under hvilke omstændigheder modregningsretten skal gøres gældende. Også på dette område tror jeg at det kan være meget rigtigt at gøre sig nogle overvejelser, men også her vil jeg gerne sige, at fremskridtspartiets lovforslag absolut går for vidt.

Aase Olesen (RV):

Det radikale venstre går naturligvis imod fremskridtspartiets forslag. Jeg mener ikke, at jeg skal forlænge debatten. Jeg er ganske enig med skatteministeren i hans argumentation. Jeg synes ikke, det kan gøres bedre, så det kan jeg tilslutte mig.

Glistrup (FP):

Ministeren og dermed partiernes ordførere, der jo i alt væsentligt fulgte ministeren, var nok en kende for hurtige og en kende for skarpe i afvisningen af det foreliggende forslag.

Det, der var ministerens hovedbetragtning, var, at dette ville føre til totale vilkårligheder inden for skattesystemet, idet man som skatteyder kunne trække penge fra, når det passede én, og få dem beskattet på det tidspunkt, hvor det passede den pågældende, men så vidtgående er forslaget nu heller ikke. Det, man kan trække fra, er der overhovedet ikke talt om i dette lovforslag. Det har sine bestemte begrænsninger af forholdet til den skattepligtige indkomst, eller hvad der nu ellers står i de 2 love om investeringsfonds og etableringskonti. Med hensyn til, at man vilkårligt, når man én gang har trukket et beløb fra, kan bestemme, hvornår det så skal indtægtsføres, er der immervæk i den begrænsning, der ligger i lovforslagets § 1, om, at det kun gælder henlæggelser, der vedrører indkomståret 1981 eller tidligere indkomstår, en nok så kraftig bremse, idet der jo ikke er nogen som helst, der kan foretage en henlæggelse for indkomståret 1981 eller tidligere, så det er med andre ord kun med hensyn til beløb, der allerede er henlagt.

Når fremskridtspartiet mener, at man med hensyn til beløb, der allerede er henlagt, bør indføre en liberal ordning som den, der fremgår af lovforslaget, beror det på 2 forhold.

For det første det rent privatøkonomiske, nemlig at det, der sådan set har været baggrunden for mange mennesker, der i højkonjunkturerens år, dengang man havde lange perioder at disponere over investeringsfonds i, hvor der var meget frie muligheder for, hvad man kunne investere i, men som nu mere eller mindre fryser til på grund af de forskellige begrænsningsforslag, vi siden december 1979 har oplevet mange af og ganske givet ikke har set enden på endnu, de forudsætninger, hvorunder der har været henlagt, er blevet væsentlig reducerede både i takt med lovgivningens udvikling og i takt med konjunkturerens udvikling.

For det andet er der i allerhøjeste grad et samfundsøkonomisk hensyn, der taler for, at vi, nu da vi forhåbentlig er ved et vendepunkt i krisen, får sat gang i det begyndende opsving, som vi alle sammen må bede til at vi er på vej ind i, ved at der kommer så mange midler som muligt ud at arbejde aktivt, så vi derigennem får tilvejebragt så mange arbejdspladser som overhovedet muligt.

Så kunne man selvfølgelig overveje det, som hr. Anders Poulsen var den kraftigste talsmand for, men som jo stemte både med, hvad hr. Stavad sagde, og hvad ministeren antydede, nemlig om man dog i hvert fald ikke kunne gå et skridt ad vejen i retning af at tillade frigelser i noget videre omfang i gældende lov, men dog ikke helt så meget som her i fremskridtsforslaget. Bevares, det vil vi da gerne se på, når der måtte komme konkrete forslag i så henseende. Jeg vil bare advare, for vi kan meget vel risikere, at hvis der kommer sådan nogle forslag, så kommer vi ind på at skulle foretage sondringer, som det kan være svært at begrunde retfærdighedsmæssigt, og som kan blive vanskeligt at administrere. Med det forslag, som her er fremsat, vil man i hvert tilfælde ikke få nogle tilfældige udsving, afhængigt af, om man er på den ene eller den anden side af kridtstrengen, eller få nogle særlige administrationsbesværligheder, men tværtimod få skubbet samfundsøkonomiens udvikling i den rigtige retning.

I og for sig helt uafhængigt af det problem, jeg har skildret, og som lovforslagets 3 første paragraffer vil løse, går § 4 med krum hals løs på et helt andet problem, nemlig om den klassiske obligationsretlige modregningsret i vor statskapitalistiske tidsalder med al-